

Ana bijaše vremešna i pobožna Izraelka iz plemena Judina. Priroda joj nije bila podarila ono što se u to vrije-me u Izraelu smatralo najjasnijim i nepobitnim znakom Božjega blagoslova i naklonosti: dijete. Poradi njene ne-plodnosti, Joakim, njen suprug, smatrao je kako je njegova žrtva, koju je s velikom pobožnošću prinijeo u jeruzalemskome hramu, odbijena.

Bol uzrokovana tim odbijanjem potresla je staroga Joakima, koji je napustio kuću i zemlju, kako bi se sa sta-dom povukao u samoću planina, gdje je neprestano opla-kivao svoju nesretnu kob. No, činilo se kako i Ani, koja je ostala sama, budućnost nosi samo tugu, suze i neostva-rive molitve.

No, jednoga se dana ukazao anđeo: prvo Joakimu, u pustinji, a zatim i Ani, kako bi im navijestio kako je ono što je ljudima nemoguće, Bogu ipak moguće te kako će Anino krilo, neplodno uslijed poodmakle dobi, podariti život najljupkijemu i najsvetijemu od svih stvorenja: Ma-riji, majci Isusovoj - majci Mesije.

Joakim je, utješeno tom nadom, okupio stado te se br-zinom i nestrpljenjem mlada zaručnika

uputio prema kući njegove Ane.

Susret dvoje starih supružnika nadasve je poetski oslikao Giotto na zidovima kapele degli Scrovegni u Padovi. Nježnom i mršavom staračkom rukom, Ana miluje suprugovu bijelu bradu, koja kao da je zadrhtala pod nježnim dodirom ljubljene žene. "Čitav taj prizor - piše Piero Bargellini - odiše mirnim pouzdanjem, sretnim iščekivanjem, tihim razumijevanjem, u odmjerenim, a opet izražajnim pokretima likova što ih je starost učinila časnim, ali se osjeti također i gotovo proljetno ozračje čiste i blage, nježne i uzvišene idile."

Ana i Joakim obećali su Gospodinu kako će, bude li im podario dijete, ono biti posvećeno Gospodinu u hramu. Tako je Malena Marija u dobi od tri godine odvedena u hram i ostavljena ondje, kako bi zavjet bio ispunjen.

O tom uzvišenom i neobičnom događaju, u koji je uključena sama majka Isusova, u Evanđelju nema niti spomena. Spominje ga jedno od apokrifnih evanđelja, koje Crkva ne smatra nadahnutima od Duha Svetoga: Jakovljevo protoevanđelje. Ondje je ispričana priča o Djevičanim roditeljima, po uzoru na sličan događaj u kojemu je glavni lik majka proroka Samuela, koja se također zvala Ana.

Znači li to kako je sve to izmišljeno? Nemoguće je to potvrditi, kao niti opovrći. Zacijelo se, među brojnim elementima što ih dugujemo mašti, provlači jezgra povijesne istine, koju prenosi drevna usmena predaja. Štovanje Marijinih svetih roditelja svakako ima dugu tradiciju, osobito među Grcima te je povijesno potvrđena već u VI. stoljeću. Na Zapadu se, međutim, prvi znaci pobožnosti odnose na svetu Anu te sežu u X. stoljeće. Blagdan u njenu čast uspostavljen je 1584. godine.

Povijest pobožnosti prema svetom Joakimu ponešto je nesigurnija i slabije poznata pa je on - čini se - bio u sjeni sve do 1584. g. kada je napokon uključen u liturgijski kalendar. Isusovi su djed i baka čašćeni zasebnim blagdanim sve do 1913., kada se smatralo uputnim ujediniti ih u jedinstveni spomendan, određen za 26. srpnja.

Onkraj povijesnih istina o njihovim ljudskim zgodama, Ana i Joakim postali su simbol starosti koja se otvara plodnosti milosti; staroga debla u koje je Bog usadio sjeme vjere i ufanja, cvijeće kršćanske svetosti.

Ime Joakim je hebrejskoga porijekla i znači: Bog čini jakima.

Ime Ana je hebrejskoga porijekla i znači: koja se odlikuje milosrđem.

Sveti Joakim zaštitnik je djedova.

Sveta Ana zaštitnica je švelja